

Knihovna slaví výročí

V letošním roce si připomínáme 100 let od založení obecní knihovny v Sepekově. Založil ji tehdejší řídící učitel Eustach Hora. Byla umístěna v čísle popisném 26 a vlastnila 59 svazků knih. Na nákup knih přispělo sdružení pokrokových stran v Sepekově. Několik svazků knih také věnoval Čtenářsko-hospodářský spolek farnosti sepekovské. Půjčovalo se v neděli od 9 do 12 hodin a to jen v zimních měsících.

Na snímku je bývalý statek na čísle popisném 26, ve kterém byla umístěna tehdy nově vzniklá knihovna. Stával na náměstí a později byly na jeho místě postaveny kanceláře zemědělského družstva.

Několikrát se během let knihovna stěhovala a ani v kronice není možné dohledat, kde všude byla umístěna, než zakotvila v budově dnešní radnice Městyse Sepekovo. Vystřídalo se zde několik knihovníků a všichni se o knihovnu vzorně starali. Svědčí o tom i několik ocenění.

Největší ocenění získala knihovna v roce 2002, kdy se zapojila do soutěže o nejlepší knihovnu roku 2002. V krajském zvítězila, a tím byla zařazena do celorepublikového kola, kde se umístila na prvním místě a získala titul „Knihovna roku 2002“.

Během sta let své existence prošly změnou i práce v knihovnické činnosti. Dříve byly knihy na regále umístěny podle číselné řady, jak byly pořízeny, tedy podle přírůstkového čísla. To je přidělováno každé nově zařazované knize dodnes. Později byly knihy seřazeny abecedně podle názvu autorů a čtenáři si je mohli kromě výběru na regálu i vybírat podle tištěného jmenného seznamu knih, který byl v té době velkým pokrokem. Do roku 1956 není známo, jakým způsobem se knihy půjčovaly.

V roce 1956 byla vybudována nová knihovna nad požární zbrojnicí, kde vznikla také kulturní místnost. Tu nejvíce využívala mládež ke sledování televize, která sem byla pořízena, a to jedenkrát týdně zadarmo. Půjčené knihy se zapisovaly do sešitů. Později byly vytvořeny ke každé knize katalogizační lístky. V knize byl vložen knižní lístek, který se při půjčení vkládal do pouzdra se jménem čtenáře.

V roce 2000 knihovna doznala velkých změn a to díky dotaci od Ministerstva kultury ČR na rozšiřování a poskytování informací občanům prostřednictvím knihoven. Ze získaných finančních prostředků byly zakoupeny dva počítače, tiskárna a skener. Počítače pro knihovnici i pro veřejnost měli internetové

připojení. Sazba pro veřejnost v té době byla koruna za jednu minutu časově sledovaného připojení. V té době byl veřejností internet v knihovně hojně využíván, protože tato služba nebyla tolik čtená v domácnostech. Knihovní fond, tehdy šest tisíc knih, které byly do té doby zapisovány ručně do přírůstkového seznamu, se musel zaevidovat do elektronických souborů. K tomuto účelu sloužil knihovnický program, který s různými vylepšeními a obměnami slouží dodnes. Čtenáři si dnes mohou knihy pomocí on-line katalogu vybrat i v pohodlí domova při internetovém připojení. Každá kniha je opatřena čárovým kódem a pomocí čtečky je zapisována do výpůjčního protokolu příslušnému čtenáři. Knihovnický program je pomocí internetové sítě celorepublikově propojen, takže se nechá zjistit, která knihovna konkrétní knihu vlastní a na požádání čtenářů ji knihovnice může meziknihovní výpůjční službou objednat k zapůjčení. V současné době vlastní knihovna 8 000 svazků knih a odebírá jedenáct titulů časopisů.

Během století se kromě půjčování knih v knihovně konaly pro děti i dospělé různé kulturní a společenské akce. Děti ze základní a mateřské školy i školní družiny navštěvují pravidelně knihovnu dodnes.

(mik)

Něco málo o starých rodech v Sepekově, Líšnici a Zálší

Venku je zataženo, mlhavo, kdo nemusí, nevyleze ven. Spolu se mnou pojďte se podívat do knih purkrechtních, nebo i jinak nazvaných, které vrchnost používala k zápisům o poddaných v té které vesnici a jejich povinnostech daňových. Tady se dovíme něco o starých rodech třeba před 400 lety. Z matrik, kterými budeme společně listovat, se dovíme o narozených, oddaných i zemřelých předcích.

Z nejstaršího mého podkladu „Registrum pro snazší vyhledávání 1590 – 1710“ uvádí v Sepekově grunty Bočanovský, Kouřilovský, Ročňovský, Doubkovský, Braumovský, Novákovský, Koptišovský, Walentovský a několik chalup, tolik jsem jich alespoň dokázal přečíst. Například sedlák Braum je zapojen v ději historické povídky z 16. a 17. století napsané Janem Jiřím Krejčí, rolníkem z Hrazan u Milevska, nazvané „V osidlech ženy“.

O něco málo později roku 1712 jsou v podobném dokumentu uvedeni už i jména těch, kdo ten který grunt obhospodařuje. Tak se třeba dočteme, že na gruntu Bočanovském je Jan Kolčava, na Kouřilovském je Matěj Doubek, na Braumovském je Soulek, na Dosoudilovském je Matěj Mikeš, na Koptišovském je Matěj Koptiš, na Vaněčkovském je Petr Vaněček. V Líšnici se po nahlédnutí poučíme, že tam jsou grunty Strnadovský, Čunátovský, Máchovský, Kořánkovský, Týlovský, Šťastnýho a možná i jiné. V zápisech o Zálší se dovíme o gruntech Prošovském, Hašských. Zálší je specifické v tom, že některé usedlosti, grunty byly poddané Milevsku a některé do Opařan. V Sepekově a Líšnici ještě dnes najdeme rodiny s tímto příjmením nebo přezdívané. Tady musím předem uvést, že sepekovské matriky začínají až rokem 1784. Předtím jsou záznamy zapsány v matrikách jistebnických a zejména milevských. Co se z těchto zápisů o svatbách a narození dá vyčíst? Určitě se dovíme hodně jmen našich předků, hodně jmen ženichů, nevěst, rodičů dětí a v neposlední řadě i předků, kteří žili před námi.

Jaroslav Kosík